

Đỗ Dung

TIẾT CHO MỘT CUỘC TÌNH!

TIẾT CHO MỘT CUỘC TÌNH!

- Hello! Xin lỗi phải số phone này của bà Khuê?

- Dạ phải, xin lỗi ai ở đâu đây?

Có tiếng reo vui:

- Người đến từ phương xa... Không nhận ra ai hả?

Một thoáng ngập ngừng, tiếng nói nghe thật quen. Giọng Khuê chợt bật ra:

- Hê, nhỏ Hoàng Lan! Mi đang ở đâu đây? Sang Mỹ lâu chưa?

Ta tưởng mi còn ở VN!

- Ủa, ta vẫn sống trong nước nhưng ta đang ở Houston đây. Sang thăm con bé Tina, nó qua đây mấy năm rồi, đã lập gia đình và mới sanh một bé gái. Nó làm giấy bảo lãnh ta sang chơi nhân dịp nó nghỉ ở nhà.

- A ha... đi làm “vá dù” hả? Con khi ơi! Hôm nào thu xếp sang ta chơi vài hôm nhá!

Tiếng cười nói như vỡ oà, hai người bạn lâu ngày mới được tin nhau ríu ra, ríu rít, chuyện xưa, chuyện nay nói hoài không dứt...

Lan và Khuê là hàng xóm, hai nhà ở chung một con đường từ khi mới di cư từ Bắc vào Nam năm 1954. Cả hai học chung một ngôi trường tiểu học. Cùng đậu vào Trung Vương (TV) nhưng Lan chọn ban Pháp Văn còn Khuê theo Anh Văn. Khi lên Đại Học thì Lan học Sư Phạm còn Khuê học Dược. Biết và thân nhau từ thuở hai con bé cắt tóc búp bê cho đến tuổi thanh xuân thành hai thiếu nữ chờ nhau trên chiếc Suzuki, tóc dài theo gió tung bay. Cả hai rất hợp nhau, đều lãng mạn và có những mộng mơ của thời mới lớn. Dù không học cùng lớp, cùng trường nữa nhưng những ngày cuối tuần hay mùa hè rảnh rỗi hai nàng vẫn rủ nhau bát phở, vào những tiệm sách ở Lê Lợi, ngắm những hàng quán trên đường Nguyễn Huệ, Tự Do hoặc lang thang trong thương xá Tax, thương xá Eden... Hôm nào không đi chơi thì đến nhà chui vào phòng

nhau hay lên sân thượng nhà Khuê để tâm sự vụn.

Năm chục năm không liên lạc thường xuyên, bây giờ nghe giọng nói của Hoàng Lan, bao nhiêu kỷ niệm của một thời niên thiếu ùa về.

Thửa ấy đa số con gái còn e ấp, rụt rè, ít có kẻ táo bạo dám yêu và bày tỏ tình yêu. Cả hai đều không thích những chuyện mối mai của người lớn, muốn hôn nhân phải có tình yêu. Nhưng TÌNH YÊU là gì? Làm sao định nghĩa được Tình Yêu?

Một buổi chiều hai đứa chở nhau đến quán cà phê Dala của CN, một bạn học TV cùng khóa theo học Chính Trị Kinh Doanh (CTKD) tại Đà Lạt, Lan đã như bị hấp hồn bởi Minh, một chàng sinh viên khóa đàn anh của CTKD. Minh là hình ảnh của chàng trai nước Việt, sắc vóc hình dáng và phong cách giống như hình ảnh của nhà cách mạng, anh hùng Nguyễn Thái Học. Lan mơ màng, tương tự hình ảnh ấy, với Lan người nàng yêu phải là người có chiều sâu tâm hồn và tấm lòng quảng đại chứ không phải là những chàng hời hợt, tầm thường, vinh thân phì gia, háo danh và coi trọng tiền bạc. Với nàng người đàn ông phải tỏa ánh hào quang. Khuê mừng cho bạn tìm được hình ảnh để quý trọng, để tôn thờ.

Phần Khuê vẫn ngày ngày bận rộn với những buổi thực tập tại các phòng thí nghiệm và bài vở chất chồng. Những buổi sau bữa cơm chiều Khuê hay lên sân thượng ngả người trên chiếc ghế xích đu, thả hồn theo những đám mây trắng và đôi khi cũng bâng khuâng tự hỏi lòng mình không biết người ấy là ai. Và miệng khe khẽ hát *Tạ Tình* “Ai đi tìm ai suốt đời... Em đi tìm anh suốt đời...” Đôi lúc Khuê có những ý nghĩ ngây thơ, hồn nhiên như tha thiết cầu mong cho nàng được biết mặt người ấy để nàng yên tâm rồi bao giờ người ấy xuất hiện cũng được.

Chiều 27 Tháng Chạp năm Bính Ngọ, Khuê được phân công đi biếu quà Tết cho ba gia đình cuối cùng nữa là xong. Một nhà ở đường Lý Thái Tổ, hai nhà trong Cư Xá Sĩ Quan Chí Hòa. Nhà bác Hợi, người Khuê phải đưa quà biếu chót ở cùng dãy với nhỏ Quỳnh Chi, học chung lớp với Khuê ở Trung Vương. Trời còn sớm nên nàng tính ghé sang nhà nó tán dóc,

ai dè vừa gõ cửa đã thấy Chi và Bích trang điểm sẵn sàng như sắp đi chơi. Chi mừng rỡ hét lên:

- A, Khuê, sao mày đến đúng lúc thế! Tụi tao sắp đi chợ hoa đây. May quá, mày có xe Suzuki chở bớt một đũa là đẹp. Tụi tao đi cùng anh Hiếu với con Liên và một người bạn của anh nó. Có hai chiếc Vespa nên một xe phải chở ba, hơi bất tiện. Mày có xe nên mày chở tao nha, con Bích, con Liên đi với hai anh kia. Chịu đi với tụi tao đi nha... nha!

Nghe cũng bùi tai nhưng Khuê đang ăn mặc lôi thôi, không trang điểm mà lại còn có hai chàng nữa... Ngại quá!

- Tao phải về, về trễ mẹ tao mong. Tối nay tao cũng hẹn với mấy nhỏ em đi chợ hoa, sợ chúng nó chờ!

- Nhà tao có điện thoại, mày gọi về nhà nói là đi chơi với tụi tao là ông bà cụ yên tâm. Đi với tụi tao cho vui đi mà! (Hồi đó ít nhà có điện thoại.)

Cũng may bố mẹ Khuê cho phép nằng đi chợ hoa với Quỳnh Chi còn nhớ là thấy hoa cúc hay cây quất đẹp thì mua về.

Vài phút sau hai xe vespa đã đến đón, anh Thạch, bạn anh Hiếu chở Liên còn xe anh Hiếu để trống, sẵn sàng chở Bích và Chi như đã hẹn.

Nhỏ Chi cười giả lả:

- Hi hi, em có tài xế! Nhỏ Khuê đến chơi, em rủ nó đi luôn nên anh Hiếu chở Bích, em ngồi xe Khuê.

Thế là ba chiếc xe nối đuôi nhau trực chỉ chợ Bến Thành.

Sài Gòn tắt nắng trời mát dịu hẳn, suốt con đường Nguyễn Huệ đèn thấp sáng, ngập đầy hoa, muôn màu, muôn vẻ; lác đác có quày bày những bát thủy tiên đang hé nụ, tỏa hương nhẹ cũng đủ thơm ngát con đường. Khuê mê mẩn với những dãy cúc đại đóa, bông thật to, vươn lên khỏe mạnh, màu vàng hoa cúc, ôi màu vàng hoa cúc! Rồi những chậu quất trái trĩu cành, dầy thược dược, dầy cúc vạn thọ, bông mào gà, hoa mâm xôi, sứ Thái Lan... Bao nhiêu kỳ hoa dị thảo. Những cành mai đủ cỡ, những nụ hoa mum múp, chỉ chít trên cành, hứa hẹn sẽ nở bung trong tối Giao Thừa và sẽ rực rỡ trong ba ngày Tết. Khách nhàn du quần áo lượt là; những cặp tình nhân hay vợ chồng mới cưới đang e ấp bên nhau; những nam thanh, nữ tú bồn chột, vui đùa. Đúng là cảnh đặc biệt của chợ

hoa ngày Tết. Khuê tung tăng, đi từ dãy này sang dãy kia. Nhìn anh Thạc đi bên Liên, anh Hiếu đi bên Bích, tuy không nắm tay nhau nhưng ghé đầu vào nhau như đang thủ thỉ, tâm tình. Nháy mắt với Quỳnh Chi, hai đứa vui vẻ kéo nhau đi ngắm hoa. Khuê đoán là “con bà mối” Quỳnh Chi đang trở tài làm mai, giới thiệu Bích cho anh Hiếu của Liên còn anh Thạc thì chắc đang tán tỉnh nhỏ em gái của bạn.

Buổi tối Khuê nghĩ về những chậu hoa, mai sẽ đi ban ngày chọn mua cho bố, không biết dưới ánh nắng ban mai thì em nào quyến rũ hơn, cúc, thược dược hay quất? Nhà đã có sẵn một cành mai to đầy nụ do bác Tám có vườn cây cảnh ở Bình Dương năm nào cũng biếu bố. Thêm một cặp hoa tươi nữa là nhà sẽ đầy hương vị ngày Tết. Cứ như thế hồn đây ắp hoa và vì đi bộ cả buổi tối nên chân cũng mỏi, Khuê đi vào giấc ngủ thật êm đềm.

Sáng mừng hai Khuê được phân công trực ở nhà để lo trà nước, bánh kẹo tiếp khách vì mừng hai thường đông khách và buổi sáng bố mẹ phải đi chúc tết bạn bè, họ hàng.

Khuê ngắm nghía bình hoa cắm theo kiểu Nhật bày trên chiếc tủ có máy quay đĩa để sát tường mà hôm nay được phủ bởi tấm khăn trải bàn bằng ren màu trắng. Chiếc bình sứ thấp màu gan gà hình hộp chữ nhật. Một nhánh mai tuốt hết hoa lá chỉ còn như một cành khô dáng đẹp, ba cành thủy trúc, hai bông cúc đại đóa, sắp đặt theo thứ tự cao thấp Thiên – Địa – Nhân mà Khuê mới học trong lớp cắm hoa ở Hội Việt Mỹ. Bình hoa nổi dịu dàng hài hoà trên nền tường màu xanh ngọc nhẹ nhàng. Khuê hài lòng với tác phẩm của mình.

Có tiếng chuông, Khuê ra mở cửa thì thật ngỡ ngàng. Anh Hiếu!

- Chúc mừng năm mới! Anh đến chúc Tết và mừng tuổi cô Khuê đây!

- Dạ, chúc mừng năm mới, mời anh vào nhà chơi.

Vừa ngồi xuống ghế, anh rút từ túi áo một phong bao đỏ:

- Li xì cô bé lấy hên. Chúc em năm nay thi đỗ, luôn vui tươi, khỏe mạnh, gặp mọi điều may mắn nhé!

- Dạ, cảm ơn anh, em cũng xin “Cung Chúc Tân Xuân”! Chúc

anh may mắn và vạn sự như ý! Hôm đi chợ Tết vui quá. Anh đến chơi nhà Bích và Chi chưa?

- Hôm nay anh mới xuất hành, từ nhà anh đến thẳng đây! May quá có Khuê ở nhà. Đó cũng là sự may mắn đầu tiên trong năm mới của anh!

Ngồi nói chuyện một lúc về trời mưa, trời nắng, hỏi thăm về việc học của Liên, kể chuyện vui buồn về trường Dược của Khuê và tiếp theo đến những công việc làm của anh...

Lại có tiếng chuông cửa, lần này thêm một ngạc nhiên nữa.

- Haha... anh Hiếu ơi, hai người có hẹn không mà có Quỳnh Chi nữa nè!

Tiếng Chi:

- Chào anh Hiếu, không ngờ gặp anh ở đây. Bố em đi chúc Tết vùng này, em đi kè xe nhờ bố thả em xuống đây. Em đến rủ Khuê đi chúc Tết thày cô.

- Chi ơi, tao đi không được rồi. Hôm nay tao phải ở nhà trực vì bố mẹ tao phải đi chúc Tết bà con. Thường thì mừng bốn tui mình mới đi chúc Tết thày cô mà.

Chi có vẻ tiu nghỉu buồn:

- Thôi tao ngồi chơi với mày một lát rồi nhờ anh Hiếu đưa tao về vậy.

Tiếng anh Hiếu:

- Vậy thì để anh đưa Chi về. Thôi chào Khuê nhé, hẹn dịp khác anh đến chơi, chắc khách khứa cũng sắp đến rồi. Mình về thôi Chi!

Tiền hai người về rồi lòng Khuê như chùng xuống, một thoáng băng khuâng. Khuê chơi với Liên từ lâu, khá thân nhưng chưa hề đến nhà Liên. Chi thân Liên hơn vì ở gần nhà và Bích là bạn chung của cả mấy đứa. Hôm đi chợ hoa là lần đầu tiên Khuê gặp Hiếu, vô tình không hẹn mà Khuê đã đi chơi với cả nhóm. Hiếu có vẻ quyen luyến Bích, không tỏ vẻ gì để ý đến Khuê, vậy tại sao hôm nay anh lại đến chúc tết Khuê? Tại sao Quỳnh Chi lại gặp anh ở đây. Tại sao?

Buổi tối ngồi một mình trên sân thượng, trời tối đen không trăng, không sao. Sương đêm thấm lạnh bờ vai. Khuê lặng nghe lòng mình. Một chút xao xuyến, một chút rung động nhẹ nhàng. Nghĩ đến khuôn mặt của Hiếu, những lời nói êm ái, dịu dàng, ánh mắt trìu mến... Lần đầu tiên Khuê thấy lâng lâng

như nhấp chút men say.

Sau hôm đó thỉnh thoảng Hiếu đến chơi, không gian là phòng khách, thời gian là buổi tối sau bữa cơm chiều. Từ từ những buổi đến chơi cố định hơn và Hiếu ngồi lại lâu hơn. Trong những buổi chuyện trò chưa một lần Hiếu nói tiếng yêu, chỉ những lời tình tứ xa xôi, bóng gió; ánh mắt nhìn âm áp khiến Khuê tưởng như người ấy đã đến vì mình, đã là của mình. Khuê tưởng như mình đã gặp và đã có người yêu để nhung nhớ, để dỗi hờn, để đợi mong. Khuê cũng có những người đang theo đuổi, những người mới mai nhưng Khuê không màng, không để ý nữa. Theo Khuê một người con gái có được người yêu mình, mình sẽ đáp trả tình yêu ấy, lập gia đình và sống với nhau hạnh phúc trọn đời. Đẹp như truyện thần tiên. Khuê đã có Hiếu và nàng sẽ chăm chút, xây đắp cho mỗi tình lý tưởng của đời mình.

Hoàng Lan tuy lẳng mạn nhưng thực tế và khôn ngoan hơn. Sau một thời gian quen nhau, Minh chẳng tiến thêm bước nào, chỉ coi Lan như em và chàng cố gắng kiếm học bổng đi ngoại quốc du học; mong về giúp quê hương, dân tộc; xoá đói giảm nghèo. Nàng đành để Minh lên bệ cao như thần tượng để ngưỡng mộ, nàng chỉ như một “Fan” của chàng mà thôi. Lan không muốn tình đơn phương. Tình yêu phải chung nhịp đập của hai con tim. Nàng đón đợi và sẵn sàng tung một mẻ lưới để rồi sẽ giữ lại con cá nào to nhất.

Hai người con gái vẫn thân và thương nhau, có những chuyện không kể được với ai, chỉ thì thầm bên gối hay thổ lộ với con nhỏ bạn mình mà thôi. Đặc biệt là hai nàng dù chơi thân với nhau từ bé nhưng không bao giờ xưng hô mày tao với nhau. Nhỏ thì bồ với tớ, lớn lên mi với ta. Ngoài ra với những đứa khác thì mày tao tưới sươi.

Ngoài những giờ học ở trường Sư Phạm, Lan cũng ghi tên lấy thêm vài chứng chỉ ở Văn Khoa. Trường Văn Khoa đối diện với trường Dược, một hôm Lan sang trường Dược tìm Khuê.

- Khuê, mi với ông Hiếu tới đâu rồi?

- Vẫn vậy thôi, vẫn đến chơi đều, ngồi nói chuyện ngoài phòng khách.

- Chuyện mi bao lâu rồi nhỉ? Dễ đến gần hai năm phải không?
  - Ồ, khoảng đó.
  - Hôm qua ở trường Sư Phạm ra, ta nhìn thấy ông Hiếu đến đón một em bên trường Khoa Học, hai người có vẻ rất thân mật và tình tứ.
  - Chắc lại em bạn hay bạn em, ông ấy quảng giao nên quen biết nhiều người lắm.
  - Ồ ta báo động cho mi để mi cẩn thận tìm hiểu thôi. Ta sẽ điều tra, có gì sẽ cho mi biết. Mi lãng mạn và mơ mộng, dễ tin người, lại muốn có một thiên tình sử đẹp. Ta cũng mong và chúc mi được toại nguyện. Nhưng nếu ông lừa dối mi thì ta không để yên đâu!
- Khuê nguyệt Lan một cái thật dài nhưng cũng cảm động vì sự lo lắng của Lan.

Cuộc đời cứ êm ả trôi, ngày ngày Khuê đi học, về nhà lo học bài và đêm khuya thì thả hồn chơi vui theo tiếng nhạc từ chiếc cassette bố mua cho và Khuê ngồi viết nhật ký nói chuyện với chàng, bao giờ cũng mở đầu bằng ba chữ “Anh yêu đâu!” Đó có phải là tình yêu đơn phương không? Nếu không yêu thì có gì bắt buộc mà Hiếu vẫn đến, ngồi với nhau thủ thỉ ngọt ngào.

Ngày Giáng Sinh, Lan sang nhà Khuê dò xét:

- Tối nay ông Hiếu không mời mi đi chơi à?
- Không thấy nói gì, chắc bận.
- Mi ạ, tại sao không phải là “người yêu đầu”? mà lại là “người yêu (phải) đầu”? Người đẹp hôm ta gặp đứng với ông Hiếu ở trường Khoa Học là một góa phụ cô đơn mi biết không. Ta nghi lắm! Bình thường ra nếu có người yêu đầy đủ điều kiện, xinh xắn, ngoan ngoãn, tương lai phơi phới như mi thì ông phải hãnh diện đưa mi trình diện bạn bè, họ hàng chứ. Đàng này cứ như ‘người yêu phải đầu’ là sao? Ông giỡn với mi hay ông bắt cá hai, ba tay?

Những lời cảnh báo của Lan thêm những người bạn khác nói về Hiếu khiến Khuê cũng bàng hoàng. Không lẽ nào. Dưới mắt Khuê, Hiếu là hình ảnh một thanh niên đạo đức, đàng hoàng, trí thức. Gia đình Hiếu cũng gia giáo, nho phong, hiền lành, tử tế. Hiếu có phải đúng là người Khuê tìm kiếm, đợi

mong? Hiếu có xứng với tình cảm Khuê dành cho Hiếu hay Hiếu chỉ đùa giỡn với nàng như Lan nhận xét.

Sau khi có kết quả kỳ thi năm thứ Ba xong Khuê quyết định lên nhà bác ở Đà Lạt một tháng để nghỉ hè, sống gần thiên nhiên cho tâm hồn thanh thản sau mấy tháng mệt mỏi vì học thi. Lan cũng xin phép gia đình đi chơi với Khuê nhưng chỉ ở một tuần rồi về trước. Lan rất thương Khuê, chuyến đi này Lan muốn nói hết những gì Lan biết về Hiếu để kéo Khuê ra khỏi cuộc tình vô lý và vô vọng này. Nghe mẹ nàng nói gia đình Hiếu nhờ người đánh tiếng xin cưới Lan cho Hiếu. Lan đã không tin ở tai mình. Hiếu có biết chuyện này không? Hiếu biết Lan và Khuê rất thân nhau mà. Nếu gia đình Hiếu tự ý không hỏi ý kiến của chàng thì ý của họ muốn gì? Bà chị dâu của Hiếu đã nhờ người hỏi Lan cho Trung, em ruột của bà chị dâu mà Lan đã từ chối sao bây giờ lại hỏi Lan cho Hiếu. Thật lạ lùng. Chuyện rất tế nhị nên Lan không biết làm sao nói cho Khuê hiểu. May là Hiếu không phải là người trong mộng của Lan; Lan đã không ưa Hiếu ngay từ đầu.

Một tuần trôi qua rất nhanh, hai đứa đi dạo hàng ngày qua những đồi thông, những con đường có những ngôi nhà đẹp như trong tranh vẽ, đẹp như những con đường trong những chuyện cô tích hoặc thả bộ ra bờ hồ Xuân Hương, quanh lại khu chợ mới thưởng thức một tô bún bò nóng hổi và một chén chè đậu ván rồi rủ nhau đi tắt leo qua đồi thông trở về. Đã mấy lần Lan định nói mà nhìn mặt Khuê thánh thiện quá, vui như người đang yêu và được yêu nên Lan lại không nói. Lan không đoán được phản ứng của Khuê sẽ ra sao khi thần tượng sụp đổ một cách bẽ bàng. Càng thương Khuê Lan càng ghét và hận Hiếu. Thật tình Lan cũng không hiểu Hiếu đã đối xử ra sao mà Khuê như mê muội, mù lòa.

Tiền Lan lên chiếc xe đồ Minh Trung về lại Sài Gòn. Đợi xe lăn bánh Khuê mới trở về vào căn phòng vắng, nhớ bạn. Mới tối hôm qua hai đứa còn chui trong tấm chăn bông thủ thỉ. Lan cho biết đã tìm được ý trung nhân, anh Khiêm cũng là nhà giáo, hơn Lan 8 tuổi, nhìn hình thì giống kiểu Gregory Peck, chàng ký giả trong Vacanze Romaine. Khuê trêu bạn:

“Chàng có tòa hào quang không?” Lan mỉm cười “Tòa với ta đủ rồi, nhưng đúng là một gentle man” và Lan báo là cuối năm Lan ra trường hai người sẽ làm đám cưới. Mừng cho Lan nhưng lại buồn cho mình.

Mới tuần trước, sau khi thi viết xong, Ngọc đến nhà rủ Khuê đi bơi ở Lido cho khỏe, thường chị em Khuê hay đi bơi trong ngày cuối tuần, lúc xế chiều. Đi vào ngày thường và giữa trưa là điều tối kỵ với nàng vì lúc mặt trời lên cao nắng rất rát và da đen rất nhanh. Chiều bạn nên Khuê cũng đưa Ngọc đi. Tới trước cửa hồ bơi chỉ có một chiếc vespa trơ trọi. Số xe E..., xe chàng. Khuê kéo vợ Ngọc vào phòng thay quần áo. Hé cửa nhìn ra đúng là Hiếu đang nằm trên thành hồ phơi nắng với một người đàn bà mặc bikini rất nhỏ, rất sexy, thân hình nâu hồng khỏe mạnh, đẹp như thần Vệ Nữ. Cả một hồ bơi mênh mông chỉ có hai người trai đơn, gái chiếc nhơn nhơn. Không cần biết người đàn bà đó là ai nhưng thời buổi đó và ngay giữa thanh thiên bạch nhật mà có cảnh như thế này. Chả trách lắm tiếng đồn. Hôm nay chính mắt Khuê chứng kiến. Không biết đây có phải là “góa phụ cô đơn” mà Lan thường nhắc đến hay không. Tim Khuê thất lại. Bẽ bàng! Ngọc vô tình bơi lap theo chiều dọc hồ còn Khuê đứng ở hồ nhỏ đầu này quay lưng ra như đang vịn thành hồ để tập thể thao. Hiếu không biết Ngọc, không biết anh ta có nhận ra Khuê không mà hai người vào nhà tắm thay quần áo ra về.

Đêm hôm đó Khuê không ngủ được, không hiểu sao lòng thấy lạnh băng và tưởng như đang nhìn lên sân khấu xem một vở tuồng mà mặt nạ của các diễn viên đang từ từ buông xuống. Cả một tuần ở bên Lan Khuê tính kể cho Lan mà lại ngại,

lại thôi. Bây giờ ngồi đây nghe tiếng thông reo vi vu... Tiếc cho một cuộc tình tưởng đẹp như mơ.

Đỗ Dung